

Vi blev tvangsudskrevet til at være amerikanere

Aftonbladet 17. september 2001

Forleden nat afpatuljerede svenske jagerfly vores luftrum. Ifølge forsvarsledelsen var det et led i vores skærpede beredskab mod terror. I virkeligheden var jagerflyene bare rekvisitter i det politiske teater, som statsministeren og medierne har iscenesat med lige så stor entusiasme som samdrægtighed. Stykket hedder "Vi er alle amerikanere" og begyndte på Expressens lederside. Med statsministerens formulering af samme sag hed det, at terrorangrebet mod USA i virkeligheden havde været "et angreb på os alle".

Det er naturligvis ikke sandt.

Terroristerne ville sikkert være blevet nærmest målløse af forbløffelse, hvis de havde hørt om de svenske jagerflys indsats i den nordeuropæiske nat. Tydeligere mål end World Trade Center, Pentagon og sandsynligvis Det Hvide Hus kan man vanskeligt forestille sig. Terroristerne angreb USA-imperialismen. Det budskab burde ikke være til at misforstå af et eneste menneske på jorden.

Viljen til at være amerikaner er ikke særlig svær at forstå, når det gælder entusiastene i for eksempel Svenska Dagbladets lederpalter, der hele ugen har skrevet i en pervers lykkerus, fordi terrorangrebet har givet anledning ikke bare til kærlighedserklæringer til alt amerikansk, men i lige så høj grad til hadske udfald mod alle dem, der påstås at være USA's fjender. For de sidstnævnte har nu fået, hvad de fortjener; sådan går det, når man kritiserer USA. Så bliver man terrorist.

Ergo blev vi alle tvangsudskrevet til at være amerikanere. Vores

sorg, som vi blev beordret til at manifestere kollektivt, var på kommando større end over nogen anden begivenhed siden Anden Verdenskrig.

Terroristerne, der angreb USA, havde dræbt et ufattelig stort antal uskyldige mennesker, ifølge visse gisninger henved 10.000 liv.⁴ Det er omtrent en tredjedel af det antal lige så uskyldige menneskeliv, som Israels angreb på Libanon i begyndelsen af 80'erne kostede. Altså hvis man kun tæller de civile liv med. Uniformerede liv er ifølge vestlige standardnormer af væsentlig lavere værdi. Ingen stockholmsk lederskribent ville imidlertid have fået den syge idé at kræve et eneste minuts stilhed i den anledning, lige så lidt som nogen af disse blodtørstige mennesker ville være kommet på at erklære os alle for libanesere.

USA er vor tids store masse-morder. Alene krigen mod Vietnam og de tilstødende sydøstasiatiske lande krævede fire millioner menneskeliv. Uden et eneste minuts stilhed i Sverige.

Den racistiske forklaring rækker et stykke, men ikke hele vejen, hvis man vil prøve at forstå de groteske forskellige skalaer, vi bruger, når vi tæller døde.

Da præsident Clinton havde pr-problemer, fordi Monica Lewinsky skulle vidne om cigaren, sendte han krydsermissiler mod Afghanistan og Sudan. Den dag i dag ved ingen, hvad bomberne ramte i Afghanistan. I Sudan ødelagde de amerikanske våben imidlertid halvdelen af landets kapacitet til medicinframstilling, en fabrik der for øvrigt var opført med FN-støtte. Aktionerne mildnede sikkert Clintons pinlige pr-situation noget. Han lod jo bare et antal anonyme muslimer dræbe. Intet minuts stilhed af den grund heller.

Men den viften med det amerikanske flag, vi er vidne til nu, har en endnu mere dystre forklaring end forskellige menneskelivs forskellige værd. Flagvifterne vil have os med i krigen på amerikansk side. Det er os hvide i den rige verden kontra den muslimske verden. Det amerikanske regime har uden omsvøb erklæret, at vi nu er i krig. Det er ingen lille hævn, man vil forberede os på.

Flere Stockholmvæbte har allerede trukket os med ind i krigen ved helt åbent at tale om både korstog og religionskrig. Det er det,

der ligger i slagordet om, at vi alle er amerikanere.

Men nu er vi trods alt europæere. Vi er den eneste magt på jorden, som kan stå imod amerikanerne, hvis de gør alvor af deres antydede planer om at kaste sig ud i en lang og hellig krig. En krig mellem verdens hvide og verdens muslimer ville om ikke andet føre til en katastrofe af bibelske dimensioner i vores eget Europa, hvor måske 30 millioner af vores medborgere er muslimer.

Så vi er aldeles ikke amerikanere. Vi er europæere. Og terroristerne fra den hårdtprøvede og gang på gang massedråbsramte muslimske verden angreb af indlysende grunde USA og ikke Europa. Og det var ikke, fordi de – som en lederskribent i gårsdagens udgave af vores mest højrøvede morgenavis forfægtede – var misundelige over levestandarden i USA. Men fordi de ville hævne millioner af dræbte.

Et forsvar for terrorismen? Naturligvis ikke. Jeg foreslår blot i al beskedenhed, at vi betragter amerikansk terrorkrigsførelse gennem samme moralske briller som muslimsk terrorisme.